

[Weikop.]

Jeg også sagde dengang, fordi formanden for Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger, professor Nyboe Andersen, til et blad havde udtalt, at visse varebytteforretninger var af et sådant format, at de kun kunne formidles af andelsbevægelsen. Jeg sigtede til en udtalelse i Danmarks Handels- og Søfarts-Tidende, hvor professor Nyboe Andersen i forbindelse med Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeningers afslutning af en varebytteforretning med Sovjet sagde følgende — jeg beder formanden om tilladelse til et citat —:

„Jeg tror, man har lov at sige, at ingen anden forretning end andelsbevægelsen kunne afslutte en handel af det format, som der her er tale om.“

Da de varer, der skulle eksporteres, stadig i henhold til interviewet med professor Nyboe Andersen, bl. a. var fodtøj, læder- og beklædningsvarer, kunne man få det indtryk, at den øvrige danske industri ikke formåede at levere eller producere varer i det meget store omfang, som der her var tale om; men i udvalget har den højtærede minister oplyst, at Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeningers varebytteforretning med Sovjet drejede sig, jeg var lige ved at sige kun, om 1,5 mill. kr., og når henses til, at den samlede industrieksport i indeværende år kommer op på ca. 3 milliarder kr. og der finder en meget betydelig eksport af tekstilvarer sted, ja, så nærer jeg mine tvivl med hensyn til, om ikke andre fabriker end Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger skulle kunne klare en sådan varebytteforretning. For mig ser det ud, som om det her drejer sig om en propaganda for Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger.

Det afgørende for mig dengang var imidlertid at få klarhed over, om andre virksomheder blev udelukket fra at foretage varebytteforretninger bl. a. med den begrundelse, som professor Nyboe Andersen gav: at kun andelsbevægelsen og dermed Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger formåede at formidle så store forretninger. Ministeren har givet en redegørelse herfor, der viser, at andre har nøjagtig samme adgang til at formidle varebytteforretninger som Fællesforeningen for

Danmarks Brugsforeninger, og at der ved eventuelle fordelingsordninger tages skyldigt hensyn til alle sider. Ministeren henviste til, at vareudvekslingsudvalget skulle godkende de forskellige varebytteforretninger, og jeg finder det ganske naturligt, at ministeren henviste til det, men her vil jeg gerne tilføje, at der var måske alligevel grund til engang imellem at se på, om der ikke ville være anledning til at gennemføre visse ændringer i praksis, for sådanne ordninger kan jo meget nemt komme til at stivne i gammel praksis. Varebytteforretninger er jo nutidens tuskhandel, og desværre kan man vel ikke komme uden om dem, og de, der tager et initiativ til at gennemføre en for Danmark fordelagtig bytteforretning, bør naturligvis også selv have fordel deraf; det er ganske vist en fordel, som private virksomheder må dele med skattevæsenet. Hvis derimod kooperative virksomheder gennemfører varebytteforretninger, får skattevæsenet jo ikke en tilsvarende part, og også af den grund er jeg glad for at den højtærede handelsminister har erklæret at kooperationen ikke har nogen fortrinsstilling med hensyn til godkendelse af varebytteforretninger.

Når jeg for lidt siden sagde, at administrationen ikke måtte stivne, synes jeg, det er værd at nævne det hav af bekendtgørelser, der stadig er i kraft i henhold til vareforsyningsloven eller de forskellige vareforsyningslove gennem årene, og spørge: er ikke nogle af disse i virkeligheden overflødige? Ministeren har sagt, at administrationen i varedirektoratet ikke kan være mindre, og at alle bestræbelser udfoldes for at begrænse administrationen. Jeg indrømmer gerne, at det er meget svært for udenforstående at skønne over dette, men når der trods liberaliseringen stadig er 300 personer beskæftiget ved importregulering, synes man alligevel, det er mange. Erhvervene betaler 9 mill. kr. i gebyrer for deres attester. Det er unægtelig mange penge. Jeg tror, den højtærede minister er enig med mig i, at man ikke skal slå sig til tåls med, at gebyrerne dækker varedirektoratets udgifter, for til syvende og sidst er det jo forbrugerne, der kommer til at betale, og dem ved jeg da, at den højtærede minister vil skåne mest muligt.

Når man får at vide, at der udstedes